

„Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.“ (Mt 10,40)

Matoušovo evangelium v této kapitole vypráví o tom, jak si Ježíš vybral svých dva náct a jak je poslal kázat svoje poselství.

Jsou jmenováni jeden po druhém na znamení osobního vztahu s Mistrům, kterého následovali už od počátku jeho poslání. Poznali jeho styl, tvořený hlavně blízkostí k nemocným, hršším a těm, kdo byli pokládáni za posedlé ďáblem: prostě ke všem zavřeným a odsuzovaným, od nichž je lepší se držet dál. Teprve po těchto konkrétních znameních lásky ke svému lidu začíná Ježíš hlásat, že Boží království je blízko.

Apoštolové jsou tedy vysláni v Ježíšově jménu jako jeho „vyslanci“ a je to On, kdo má být skrze ně přijat.

Bůh sám často navštěvuje velké osobnosti Bible, které s otevřeným srdcem vítají nečekaného a neplánovaného hosta.

I dnes, hlavně v kulturách, které si uchovaly silného komunitního ducha, je host posvátný, i když je to někdo neznámý, a chystá se pro něj to nejlepší místo.

„Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.“

Ježíš poučuje svých dvanáct: mají se vydat na cestu naboso a nalahko – jednu lehkou mošnu, jen jednu tuniku... Mají se nechat vítat jako hosté, být připraveni přijímat pokorně pozornost druhých; mají nezištně nabízet péči a blízkost chudým a všem předávat dar pokoje. Jako Ježíš mají být trpěliví v nedorozuměních a pronásledování a být si jisti Otcovou pomocí a láskou.

A kdo bude mít to štěstí a potká někoho z nich, bude moci skutečně zakusit Boží něhu.

„Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.“

Všichni křesťané mají poslání jako učedníci: svědčit s pokorou, nejprve svým životem a pak také slovem, o lásce Boha, s kterou se sami setkali, aby se stala pro mnohé, pro všechny, radostnou skutečností. A poněvadž našli u Boha přijetí i se svými křehkostmi, prvním svědecktím je právě ohleduplné přijetí bratra.

Ve společnosti mnohdy poznamenané honbou za úspěchem a egoistickou autonomií jsou křesťané povoláni k tomu, aby ukazovali krásu bratrství, které uznává, že se navzájem potřebujeme, a vede ke vzájemnosti:

„Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.“

Chiara Lubichová napsala o evangelijním přijetí toto: „(...) Ježíš byl projevem lásky, s níž nebeský Otec plně přijímá každého z nás, a lásky, kterou bychom tedy my měli mít k sobě navzájem. (...) Budeme se tedy snažit žít toto Slovo života především ve svých rodinách, sdruženích, společenstvích, pracovních skupinách tím, že budeme varovat posuzování, diskriminace, předsudků, nevole, nesnášenlivosti k tomu či onomu bližnímu, která se tak snadno a často dostavuje, a tím ochlazuje a ohrožuje lidské vztahy a jako rez brání vzájemné lásce. (...) Přijímat druhého, který je jiný než my, je základem křesťanské lásky. Je východiskem, prvním stupněm k budování té civilizace lásky, té kultury společenství, k níž nás Ježíš volá zvláště dnes.“¹

Letizia Magri

poznámky:

1. Slov. Ch. Lubichová, Slovo života na prosinec 1992, též in *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 513-514.

Hnutí focolare, U bakaláře 953, 190 17 Praha – Vinoř,
tel.: +420 602 685 520, e-mail: czmprg@focolare.cz

Text Slova života na internetu:

www.focolare.cz

Tisk: OMIKRON INVEST, s.r.o.,

www.omikron.cz